

Khuê

tiểu thu

Thơ Thơ vừa mặc cái robe mới mua hôm thứ bảy tuần trước, ngắm nghĩa hình ảnh người thiếu phụ phản chiếu trong tấm gương lớn và tỏ vẻ hài lòng. Chiếc robe màu đen, dài phủ đầu gối, để lộ cặp chân trắng ngần. Thứ bảy tuần rồi đi shopping với Nga ở Rockland Center, ngang qua tiệm BCBG Nga lôi Thơ Thơ vào, mặc cho nàng dấy nấy:

- Thôi mi ơi, tiệm này mắc thấy mờ. Lương ta ba cọc ba đồng...

Nga cất ngang:

- Tuần này nó hạ 70%. Vô đi! Ta thấy một cái robe màu đen rất hợp với mi. Mặc hôm party tuần tới là có khối chàng... xiu!

Vừa nói Nga vừa nháy mắt với Thơ Thơ. Thơ nguyệt cô bạn vàng một cái sát rạt:

- Vớ vẩn! Ai mà thèm bà già hấp này chứ!

Nga cười bí mật:

- Ha! Vậy mà có người...

Nói tới đây cảm thấy mình lờ lờ, Nga đánh trống lảng bằng cách reo lên:

- Đây rồi. May quá "Nó" chưa bị chôm đi mất!

Nga lôi chiếc áo đầm treo tuốt trong góc đưa cho Thơ Thơ. Chiếc áo cắt khéo, cổ trễ vừa phải và những lần xếp chéo trước ngực đầy nghệ thuật. Thơ Thơ thấy chiếc áo thật đẹp. Nhìn giá cũng phải chảng, nên sau khi thử nàng đã trả tiền lấy chiếc áo.

Nga tuyên bố tổ chức party để chào đón ông anh họ từ Pháp qua chơi. Vốn không có tính tò mò nên Thơ Thơ cũng không hỏi gì nhiều về ông ấy. Chỉ biết ông ta đến tuổi sắp về hưu, có bằng Tiến sĩ và dạy ở một trường Đại Học tại Paris, có gia đình nhưng đã ly dị, và tên là Tú. Nga khen ông anh này hết mình. Đến nỗi Thơ Thơ phải kêu:

- Thôi, khen quá coi chừng té hen đó mi. Ta phải thấy tận mắt mới tin. Mi là hay tô màu tét ni cô lo lắm!

Nga chỉ cười mím chi:

- Ờ, mai một gặp anh của ta rồi, nhớ đừng có bị coup de foudre đó nha. Lúc đó chỉ sợ có người năn nỉ tui nói... tốt dùm hồng chừng!

- Thôi, cho em xin hai chữ bình an. Từ ngày thoát khỏi ách "đồ hộ" của lão Nguyên, em sống rất thoải mái.

Có điên mới đeo gông vào cổ lần nữa...!

Nga chỉ cười cười, không trả lời.

...Thơ Thơ ngắm mình trong gương một lần nữa. Mái tóc cắt đơn sơ úp vào cổ, màu son hồng fuchsia khiến nàng trẻ ra cả chục tuổi. Tối nay Thơ đeo nữ trang hạt trai trắng càng tôn thêm nét quý phái. Dù đã qua tuổi năm mươi từ lâu, nhưng nhờ tập thể dục đều đặn nên thân hình nàng vẫn còn thon gọn trong chiếc robe bằng soie màu đen sang trọng. Cầm chiếc ví soirée màu bạc, mang đôi giày cùng tông, Thơ Thơ cảm thấy đầy tự tin.

Đến nơi đã thấy xe hơi đậu kín hêt trước cửa nhà Lệ Nga, Thơ Thơ phải đậu xe ở con đường ngang hông và đi bộ đến nhà Nga. Bước vào phòng khách đã thấy bạn bè quen thuộc đứng đầy. Thơ Thơ mỉm cười, gật đầu chào tổng quát. Ánh mắt cánh đàn ông nhìn nàng toát đầy vẻ ngưỡng mộ, nhưng cánh đàn bà không dấu nổi sự e dè!

Thơ Thơ biết, từ khi li dị Nguyên, nhiều người đã không còn nhìn nàng với ánh mắt

như xưa. Những lời mời dự party cũng thưa dần. Có vẻ như, nơi những người đàn bà độc thân nói chung, có cái gì đó khiến cho các bà vợ không yên tâm. Chỉ có Lệ Nga là không thay đổi. Nhờ bờ vai của bạn mà suốt những tháng đầu chia tay với Nguyên, Thơ Thơ đã có nơi nương tựa tinh thần vững chắc. Bất cứ lúc nào nàng cũng có thể gọi cho Nga. Có những đêm không ngủ được, đầu óc căng thẳng tột độ, những ý nghĩ đen tối bắt đầu nhen nhúm, Thơ Thơ vội vàng gọi cho bạn và Lệ Nga đã yên lặng lắng nghe, lòng đầy thương cảm và xẻ chia. Tiếng nước nở của Thơ Thơ nhiều lần khiến Lệ Nga cũng rơi nước mắt âm thầm. May mà Sĩ, chồng Nga, thông cảm cho hoàn cảnh của Thơ Thơ. Nàng đang trải qua thời kỳ đen tối nhất cuộc đời của một người đàn bà. Mất con và li dị chồng. Vì thế Sĩ không hề cần nhằn khi thấy vợ bỏ nhiều thời giờ an ủi, chăm nom cho

Thơ. Đứa con trai duy nhất của vợ chồng Thơ đã qua đời năm hai mươi lăm tuổi, trong một tai nạn xe mô tô. Biết con trai có niềm đam mê nguy hiểm, nhưng Nguyên chịu con, không hề ngăn cản.

Sau cái chết của con, Nguyên suy sụp dần rồi đâm ra nghiện rượu. Nhưng chuyện ly dị sẽ không xảy ra nếu như Nguyên không theo bạn bè đi Casino và càng ngày càng lún sâu vào trò chơi đen đỏ. Bao nhiêu tiền dành dụm cho tuổi già cũng lần lượt đội nón ra đi, mặc cho Thơ Thơ năn nỉ, khóc lóc... Có lẽ thánh nàng cũng không thể chịu đựng nổi ông chồng vừa nghiện rượu, vừa nghiện cờ bạc. Thế rồi một ngày... xấu trời, Nguyên nhận được lá đơn ly dị của Thơ Thơ. Nàng đứng đưng, chai đá trước những lời hứa hẹn, thề thốt thứ một trăm lẻ... của chồng. Cuối cùng Nguyên đành đầu hàng, đặt bút ký vào lá đơn. Không có sự tranh giành, kiện tụng nào xảy ra. Hai người chia tay êm thấm trong sự đốn đau, hối tiếc. Hối tiếc một hạnh phúc đã qua. Hình ảnh gia đình ba người đầm ấm, vui vẻ ngày nào đã trôi vào dĩ vãng. Như một giò trôi xuôi và mất hút vào vô tận...

May mà Thơ còn có Lệ Nga. Hai người quen nhau từ lúc cùng ở nội trú **Régina Pacis**. Thơ học Luật và Lệ Nga học Dược. Phòng hai cô sát cạnh nhau, cùng tuổi nên hai người dễ thân thiết. Lệ Nga từ Đà Lạt xuống và Thơ Thơ từ Cao Lãnh lên. Ba má Lệ Nga quê Sài Gòn nhưng lên Đà Lạt lập nghiệp lúc cô bé còn nhỏ xíu. Suốt bốn năm học, rất nhiều lần Thơ Thơ lên Đà Lạt nghỉ mát và Lệ Nga về Cao Lãnh nghỉ hè. Cả hai có với nhau biết bao kỷ niệm đẹp tuyệt vời của thời con gái ngây thơ. Chính Thơ Thơ đã là phù dâu cho Lệ Nga trong ngày cưới. Sĩ, chồng Nga là Bác sĩ Quân y. Sau đó Lệ Nga cho mượn bằng Dược sĩ và theo chồng đi ra Quy Nhơn. Vợ chồng cô chỉ về Sài Gòn dự đám cưới của Thơ Thơ với Nguyên. Sau đó thì Nguyên cũng đi làm Phó Tỉnh Trưởng một tỉnh miền Cao nguyên xa xôi. Hai cô chỉ còn gặp nhau qua những cơ hội hiếm hoi. Đắt nước giặt giũ điều linh biết làm sao bây giờ?

Cho đến tháng Tư Bảy Lăm, cả hai tỉnh cờ gặp nhau trên đảo **Guam**. Ôi! không lời nào có thể diễn tả được cái cảm giác hạnh phúc của hai cô bạn chí thân khi gặp lại nhau trong một hoàn cảnh oan khiên như thế. Cả hai oà lên khóc trước ánh mắt ngạc nhiên của những người tị nạn. Những giọt nước mắt xót xa lẫn vui mừng... Khi phái đoàn Canada đến phỏng vấn, hai gia đình ghi tên và chỉ một tuần sau là họ có mặt tại thành phố Montréal. Rồi những ngày cơ cực cũng dần qua. Sĩ cày cục thi lấy lại bằng bác sĩ, Lệ Nga cũng lấy được bằng dược sĩ. Cả hai đều đi làm chăm chỉ nên đời sống thật dư dả, thoải mái. Nguyên học ra Kỹ sư cơ khí, có việc làm tốt. Phần Thơ Thơ, thấy nghề computer dễ tìm việc nên nàng ghi tên học. Sau khi yên ổn rồi Thơ Thơ mới sinh con Nhật. Vì nhau không tróc, Thơ bị làm băng huyết chết. Bác sĩ cuối cùng phải cắt bỏ tử cung. Biết vợ không thể sinh nở thêm nữa, bao nhiêu tình thương Nguyên dồn cả vào thằng con trai duy nhất. Cả hai cưng con như châu báu. Thế mà định mệnh lại bắt nó lia cha bỏ mẹ mà ra đi ở độ tuổi tươi đẹp nhất, như trái còn xanh mơn mớn trên cành... chợt rụng và một gia đình tan vỡ!...

- Thơ Thơ. Tiếng Lệ Nga phát ra từ ngưỡng cửa phòng đọc sách. Vô đây ta giới thiệu với mi một người.

Thơ Thơ tiến về phía bạn, vừa cười vừa hỏi:

- Làm gì mà bí mật dữ vậy...

Nhưng nụ cười trên môi nàng vụt tắt. Thay vào đó là một sự ngạc nhiên tốt độ. Thơ Thơ tự hỏi mình đang tỉnh hay mơ. Người đàn ông trong bộ complet màu kem, dáng dấp sang trọng đứng giữa phòng có phải là...? Quay sang định hỏi Lệ Nga, nhưng nàng ta đã biến tự hỏi nào, sau khi kín đáo khép cửa phòng lại. Giờ thì chỉ có hai người đối diện nhau. Một cảm giác mơ hồ vừa xa lạ vừa thân thiết xâm chiếm Thơ Thơ. Nàng không thốt được lời nào, chỉ nhìn đăm đăm người đối diện. Cặp mắt to, vẫn còn tinh anh sau cặp kính trắng, mái tóc hơi quăn có nhiều sợi bạc hai bên thái dương và chiếc cằm chẻ đôi. Chỉ có một người có đôi mắt này và chiếc cằm này... Lần cuối cùng nàng thấy người ấy trong tấm ảnh treo trên vách nhà của Nguyệt. Năm đó nàng mười sáu tuổi.

Người đàn ông tiến lại gần, cặp mắt đăm đăm nhìn sâu vào mắt Thơ Thơ, giọng êm như ru:

- Thơ Thơ. Còn nhận ra anh không?

Thơ Thơ đáp khẽ, giọng có chút nghẹn ngào:

- Anh Khuê! Phải anh Khuê không?

Người đàn ông cúi xuống cầm hai bàn tay đang run rẩy của Thơ Thơ, siết nhẹ, giọng đầy chột trâm xuống:

- Anh đây. Anh Khuê đây...

Sự xúc động mãnh liệt khiến đôi chân Thơ Thơ hầu như mềm nhũn. Người đàn ông tên Khuê vội vòng tay ngang lưng, dìu Thơ Thơ ngồi xuống chiếc ghế bành bọc nhung đỏ gần đó. Sau khi an vị, Khuê đứng lên nói:

- Để anh ra ngoài lấy cho em ly rượu.

Nhưng Thơ đã vội vàng nắm tay chàng kéo ngồi xuống. Nàng không muốn xa rời Khuê dù chỉ vài phút. Đã mất nhau gần nửa thế kỷ rồi vẫn chưa đủ sao? Từ năm Thơ lên chín và Khuê là một cậu bé mười hai tuổi.

- Không cần đâu. Khuê ngồi đây với em. Trời ơi, Thơ đang tỉnh hay đang mơ đây? Anh Khuê... Anh Khuê!

Thơ không bao giờ ngờ có ngày được gặp lại anh.

Khuê không trả lời, chàng vòng tay ôm Thơ Thơ thật chặt và bất ngờ đặt lên môi nàng một chiếc hôn nóng bỏng. Chàng cắn nhẹ lên bờ môi đang căng mọng của Thơ Thơ rồi nói, giọng mơ màng:

- Em có tưởng tượng được là anh ao ước giây phút này suốt cả cuộc đời của anh không Thơ Thơ. Từ khi theo ba má nuôi lên Sài Gòn, rồi sang Thụy Sĩ, Pháp và cho đến ngày hôm nay... chưa bao giờ anh quên được Thơ Thơ cũng như những ngày tháng hai đứa mình sống hồn nhiên như cây cỏ ở Tân An. Anh đã có một tuổi thơ thật cơ cực, nghèo nàn. Nếu như không có cô tiên bé nhỏ tên Thơ Thơ bên cạnh, thì những ngày sống trong gia đình cậu hai của anh càng đau khổ biết bao nhiêu! Anh đã bị bắt làm việc như một người ở đợ, bị sự hà hiếp của mấy đứa con cậu Hai, bị bà mợ đánh đập, bỏ đói... nhưng bù lại anh có Thơ Thơ. Cô tiên đã băng bó những vết thương thể xác và xoa dịu những vết thương tinh thần cho thằng bé mồ côi khốn khổ. Em nghĩ là anh có thể quên được sao? Ngàn lần không. Anh đã nhớ, đã nghĩ đến em hằng ngày. Liên miên từ năm nọ sang năm kia. Những khi gặp khó khăn, buồn chán... anh chỉ cần nghĩ đến nụ cười rạng rỡ, trong như pha lê, cặp mắt đen huyền ngây thơ, lấp lánh khi gặp chuyện vui và nét mặt phụng phịu, cặp môi cong lên thật dễ thương khi gặp chuyện không vừa ý của Thơ là trong anh lại tràn đầy sức mạnh để vượt qua.

Khuê nói xong, móc chiếc ví con trong túi quần, lấy ra một tấm ảnh đen trắng đã ủa vàng. Trong hình là hai cô nhỏ độ tuổi mười lăm, mười sáu. Mái tóc dài xõa ngang lưng, nụ cười tươi như hoa và một trong hai cô là Thơ Thơ! Nàng kêu lên kinh ngạc:

- Ô! Đây là tấm hình em chụp với Nguyệt khi hai đứa còn học ở Cao Lãnh. Sao anh có được?

- Lần đó, trước khi đi du học bên Thụy Sĩ, anh đã về Cao Lãnh thăm và từ giã gia đình cậu Hai. Đáng tiếc là em đi vắng. Nguyệt khoe anh tấm ảnh hai cô chụp chung. Anh viện cớ muốn giữ kỷ niệm với Nguyệt nên xin tấm ảnh và nó đã theo anh cho đến ngày nay. So với người trong ảnh, Thơ Thơ không khác gì mấy. Chỉ có mái tóc ngắn hơn và người thật trước mặt anh bây giờ... đẹp và quyến rũ hơn xưa!

Thơ Thơ mắc cỡ:

- Xí! Anh chỉ sạo! Em bây giờ già xạm. Anh đâu có biết em đã trải qua biết bao nhiêu đau khổ với...

Khuê cắt ngang:

- Anh biết! Anh biết. Lệ Nga đã kể cho anh nghe hết rồi.

Thơ Thơ chột nhớ ra:

- À, nói tới nhỏ này. Em phải la nó một trận mới được. Tụi em chơi với nhau mấy chục năm. Nó chỉ nói là có một ông anh ở Paris tên Marcel Tú! Như vậy nghĩa là sao?

Khuê cười:

- À, cái này không phải lỗi của Nga. Để anh kể cho Thơ nghe. Em biết là má sanh anh xong, chỉ hai tháng sau là mất vì bệnh sản hậu. Từ đó anh sống với gia đình cậu Hai và bà ngoại. Lúc nhỏ bà ngoại chăm sóc cho anh tử tế, nhưng khi anh sáu tuổi thì bà mất. Từ đó anh mới bị cậu mợ ngược đãi.

Thơ Thơ cắt ngang:

- Đúng rồi. Má em kể, cô ba Huê má của anh tuy nhà nghèo nhưng đẹp lắm. Tóc dài da trắng. Trong làng biết bao nhiêu người đeo đuôi mà cô không ưng. Năm cô mười chín tuổi thì gặp ba anh. Nghe nói ông là con nhà giàu trên Sài Gòn, vì lý do gì đó chạy theo kháng chiến. Một hôm ông về làng làm công tác dân vận, gặp và thương cô thôn nữ xinh đẹp tên Huê. Nàng cũng thương anh chàng công tử Sài Thành thắm thiết, nên dù gặp sự chống đối quyết liệt của gia đình bên đàn trai, cô Ba vẫn quyết định trao thân gởi phận cho chàng công tử hào hoa. Họ chỉ làm một bữa cơm đơn sơ ra mắt ông bà. Ông anh Hai, tuy không bằng lòng nhưng vì nể mẹ nên cũng đành chấp nhận. Ông ta nghĩ con em lấy một chàng trai nào đó trong làng, tương lai còn tốt hơn là lấy anh chàng công tử cha căng chú kiết, chỉ có cái mã đẹp trai này. Khi cô ba Huê sinh anh ra, dựng ba từ trong đồng lén về thăm, bị lính ở đồn ngoài đồn rình bắn chết. Hình như có người ghen ghét báo tin rằng thế nào ba anh cũng mò về thăm vợ con. Họ đã rình 3 ngày liền. Xác dựng ba được ông nội em cho chôn trong đất gia đình em, gần ngoài lộ mới. Cô ba đau khổ quá nên hai tháng sau cũng qua đời. Má em nói gia đình

bên nội anh thật là tệ. Khi nghe tin, chỉ cho người con gái lớn xuống Cao Lãnh. Sau khi làm lễ cúng kiến trước mộ người em xong là bà ta trở về Sài Gòn, sau khi cho mẹ anh một món tiền nho nhỏ. Rồi từ đó về sau không có tin tức gì nữa mặc cho anh sống cực khổ với gia đình cậu Hai. À, mà sao anh lại tên Tú?

Khuê kể tiếp, giọng ngậm ngùi:

- Thơ còn nhớ không, khi anh được mười hai tuổi. Một hôm có cặp vợ chồng và một bà đứng tuổi thật sang trọng từ Sài Gòn xuống Cao Lãnh kiếm nhà cậu Hai. Thì ra đó là vợ chồng chú Út và cô Hai của anh. Gia đình bên nội, ngoài cô thứ hai không chồng, còn cô Tư và chú Út. Vợ chồng chú Út lấy nhau mười năm mà không có con. Một hôm cả nhà họp mặt đám giỗ ông nội, cô Hai mới nhắc đến ba anh. Hình như cô ấy có ý ân hận đã không nhìn nhận thẳng cháu đích tôn là anh. Họ tin tưởng chú Út lấy vợ thế nào cũng sinh con nối dõi tông đường. Có ngờ đâu! Khi sự việc xảy ra chú anh còn quá trẻ nên không để ý. Giờ nghe nhắc lại chú mới hỏi phăng tới và vợ chồng chú quyết định xuống **Cao Lãnh** tìm anh để nhận làm con nuôi. Lúc gặp mặt, thấy anh giống hệt ba anh, cô Hai đã ôm anh khóc mùi mẫn. Chú Út cũng cảm động rưng rưng nước mắt. Anh tuy không hiểu gì lắm, thấy họ khóc anh cũng khóc theo. Đúng là tình máu mủ thật thiêng liêng phải không em? Gia đình bên nội anh rất giàu. Chú Út anh là Luật sư. Ông đã làm giấy khai sinh nhận anh làm con. Họ muốn đổi tên khác, nhưng anh nhất định đòi giữ tên Khuê, chú Út đành đặt là Nguyễn Khuê Tú. Từ đó về sau mọi người đều gọi anh là Tú. Thơ biết không, sở dĩ cậu Hai bằng lòng cho anh về bên nội là vì chú Út đưa ra một món tiền rất lớn, gọi là đền ơn công lao cậu mợ đã nuôi nấng anh trong suốt bảy nhiều

năm. Cậu mợ mừng húm nhận lời ngay. Họ đón anh đi ngay hôm ấy, có lẽ sợ cậu mợ đổi ý. Anh chạy đến nhà từ giã Thơ, nhưng em đi thăm ông bà ngoại trên Đốc Vàng. Xa em, anh đã nhớ và khóc thầm mỗi đêm hàng mấy tháng trời mới hơi nguôi ngoai. Tuy nhiên hình ảnh em thì choán đầy trái tim của anh, không chừa chỗ cho người con gái nào khác.

- Em cũng vậy. Thơ Thơ xen vô. Ở nhà ngoại về, hay tin anh đi rồi em khóc quá chùng. Em buồn rữ rượi không thiết chơi nhà chòi, nhảy giầy, đánh chuyền hay bất cứ trò gì tụi con Hải rử. Đến nỗi, con Hải còn chọc em "*Tụi bây coi con Thơ kìa. Nó nhớ thằng Khuê, giống như thằng Khuê là chồng nó vậy đó...*" Em vừa tức vừa mắc cỡ, xông tới nắm cái đuôi ngựa của nó kéo một cái thật mạnh. Con nhỏ té lăn cù xuống đất, khóc một trận như mưa.

Nghe Thơ kể, Khuê bật cười, hai tay ôm mặt Thơ Thơ, hôn tới tấp lên má, lên môi, lên cặp mắt nhắm hờ của nàng, thì thầm:

- Thơ là tình yêu duy nhất của anh! Chưa bao giờ anh ngừng yêu em.

Thơ Thơ ngạt thở, né tránh những chiếc hôn nóng bỏng của Khuê, cười rúc rích :

- Coi kìa, để em thử với chứ. Coi chừng Lệ Nga đi vào bắt gặp thì què lắm đó.

Vừa nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo tới liền. Lệ Nga mở cửa bước vào:

- Sao, hai anh chị tâm tình xong chưa? Bên ngoài bắt đầu nhập tiệc rồi đó. Ngạc nhiên không Thơ Thơ? Thơ hừ một tiếng, xỉ ngón tay trở vào trán Lệ Nga:

- Ta còn chưa hạch tội nhà ngươi. Bao nhiêu năm nay không hé môi cho ta biết ông anh mi chính là anh Khuê...

Lệ Nga giờ hai tay lên trời phân bua:

- Thượng đế chứng giám nỗi oan của con! Ta có biết anh Tú có tên là Khuê bao giờ đâu? Hồi nào tới giờ mọi người đều gọi ông ấy là Tú. Anh phải làm chứng cho em đó nha anh Tú! Ủa mà tên Khuê từ đâu nhảy ra vậy? Em bị tẩu hỏa nhập ma rồi anh Tú ơi!

Khuê và Thơ Thơ bật cười trước vẻ mặt ngớ ra của Lệ Nga. Khuê nói:

- Thôi chúng ta ra ngoài đi. Chuyện này anh sẽ kể cho Nga nghe sau.

Vừa nói Khuê vừa nắm tay Thơ Thơ kéo ra ngoài. Lệ Nga nhìn theo, lắc đầu tỏ vẻ bất lực, nhưng trong lòng tràn ngập niềm vui!

Suốt buổi tối, Khuê không rời Thơ Thơ nửa bước. Họ đã nhảy với nhau những bài slow mùi mẫn, những bản tango tình tứ, luân vũ lả lướt... Thơ Thơ cảm thấy nàng đã thực sự hồi sinh. Khi Khuê bước lên bục hát tặng Thơ Thơ bài "*Niệm Khúc Cuối*" thì mắt nàng nhòa lệ:

Dù cho mưa tôi xin đưa em đến cuối cuộc đời

Dù cho mây hay cho bão tố có kéo qua đây
Dù có gió, có gió lạnh đây
Có tuyết buồn lầy, có lá buồn gầy
Dù sao, dù sao đi nữa xin vẫn yêu em...

Giọng Khuê áp áp, tựa tấm chắn len êm ái phủ lên tâm hồn đang băng giá của Thơ Thơ. Nàng cảm thấy lòng mình mềm đi, mềm đi, lãng đãng khói sương... Khuê hướng vào góc tối, nơi Thơ Thơ đang ngồi, ánh mắt đắm đuối như muốn nói lên ngàn lời tha thiết. Thơ nhìn chàng đứng đó mà vẫn tưởng như một cơn mơ. Nàng thăm van vái giấc mơ đừng bao giờ tàn và nàng đừng bao giờ tỉnh giấc. Tiếng vỗ tay rào rào kéo Thơ Thơ trở về thực tại. Khuê đi xuống, ngồi vào chiếc ghế bên cạnh Thơ Thơ, ghé tai nàng thì thào:

- Em thích bản nhạc này không?

Thơ Thơ trả lời, ranh mãnh nhưng chân thành.

- Bắt đầu từ đây, với em, Niệm Khúc Cuối là bản nhạc hay nhất của nhạc sĩ Ngô Thụy Miên!

- Anh đã để hết tâm tình của mình vào trong bản nhạc. Thơ có hiểu ý anh không?

Thơ không trả lời. Nàng đứng lên ra hiệu cho Khuê đi theo mình. Cả hai đi ra khu vườn phía sau nhà. Đang giữa mùa hạ nên hoa nở tung bừng rực rỡ. Lệ Nga rất yêu hoa. Có nhiều loại hoa rất lạ. Từ khi chia tay Nguyên, Thơ bán nhà và mua một condo ở cho tiện. Một mình trong căn nhà rộng lớn càng thấy trống trải, cô đơn. Thơ dắt tay Khuê đến ngồi trên chiếc băng đá dưới vòm dây clématiss đang trổ hoa màu tím hồng lộng lẫy. Nàng nói khẽ, như sợ phá tan cái tĩnh lặng của đêm trường:

- Khi nào buồn, em đến đây để ngắm hoa, ngắm bướm và nghe tiếng chim hót. Tâm hồn cảm thấy bình yên lạ lùng. Ban đêm em còn nhìn thấy những vì sao lấp lánh trên cao... À, em quên hỏi vì sao anh biết em ở đây?

- Hôm vợ chồng Lệ Nga qua Paris thăm ba má anh, tình cờ anh thấy hình em đứng chụp chung với cô ấy. Anh hỏi tên thì đích thị là Thơ Thơ của anh. Em có biết anh đã mất ngủ bao nhiêu đêm hay không? Khi biết em đã li dị, anh cảm ơn Thượng Đế còn cho anh cơ hội tìm lại được mối tình thơ ngây của anh. Anh nói với Lệ Nga em là cô bạn thân thiết nhất của anh thuở nhỏ. Anh dặn Nga không được tiết lộ tí gì về anh để dành cho em sự ngạc nhiên. Cuối cùng không thể chờ đợi lâu hơn, anh đã bay sang đây để gặp em. Thơ Thơ, em chưa trả lời câu hỏi của anh lúc nãy.

Khuê nhẹ nhàng nhắc nhở, mắt ánh lên vẻ đợi chờ và lo lắng. Thơ nhìn chàng mỉm cười, cặp mắt long lanh:

- Khuê, anh có nhớ không. Năm em lên bảy tuổi. Một lần tắm sông với bọn con Hải, thằng Lân... chiếc hors-bord của ông Quận từ ngoài sông Cái chạy vào, những lượn sóng lớn lan thật mau. Mấy đứa kia nhanh chân chạy hết lên bờ. Chỉ có em còn lên chưa kịp, bị sóng đánh sấp chìm. Nếu không có anh tình cờ đi ngang nhảy xuống kéo em lên, thì giờ này đâu còn Thơ Thơ ngồi đây với anh nữa phải không? Từ đó, đối với em, Khuê là người con trai quan trọng và đáng yêu nhất trong đời. Em nghĩ đó chưa phải là tình yêu trai gái mà là lòng biết ơn, lòng ngưỡng mộ đối với ân nhân của mình. Em đã bất chấp những lời chế nhạo của tụi bạn, cứ đeo theo anh như hình với bóng. Bên anh, em cảm thấy được an toàn. Nhớ lại tức cười ghê!

- À! hèn nào có món gì ngon cô bé Thơ Thơ cũng chia cho anh. Nhớ nhất là lần Thơ đem cho anh mấy trái nho khô. Trời ơi, sao mà nó ngon không thể tả. Anh chỉ dám cắn mỗi lần một chút xíu. Ngậm trong miệng để "nghe" tất cả sự ngọt ngào, thơm tho của nó rồi mới dám nuốt!

Thơ cười, giọng trong veo:

- Ủ. Ngày còn nhỏ ăn thứ gì cũng ngon hả anh. Bác Tư em ở Sài Gòn thỉnh thoảng về thăm ông bà nội. Lần nào bác cũng đem những thứ hàng nhập cảng hiếm quý về biếu ông bà. Mà ông thì cứng em nhất nhà, nên lúc nào em cũng được ông cho. Em ăn một nửa còn một nửa để dành cho Khuê. Anh Thiên em theo dụ khị em cũng không cho. Có lần em bị anh ấy cốc lên đầu một cái đau điếng. Em vừa khóc vừa chạy mét ông nội. Anh Thiên bị ông nội xách ba ton rượt chạy có cờ.

- Hèn chi anh bị nó đổ nguyên bình mực vô cuốn vở. Về nhà còn bị cậu anh đánh một trận nên thân. Nhà anh nghèo đâu có tiền mua tập vở mới. May nhờ anh học giỏi nên được thầy cho anh cuốn vở khác để viết bài.

- Không ngờ ông Thiên lại nhỏ mọn như vậy. Mà anh thông minh thật, làm quần quật suốt ngày mà vẫn đứng đầu lớp. Hèn chi ông Thiên không ganh tức!

Thơ Thơ tựa đầu vào vai Khuê, mắt nhìn những vì sao lấp lánh trên bầu trời nhung đen, giọng ngậm ngùi:

- Em còn nhớ một buổi chiều, ăn cơm xong em đem trái soài thanh ca chín vàng qua tìm anh. Không thấy anh trong nhà, con Nguyệt kéo em ra sau hè chỉ cho em xem anh đang bị bà mợ phạt quỳ. Quỳ và không được ăn cơm vì tội kho nồi cá linh bị khét. Anh quỳ mà hai tay không ngừng đập muỗi đang bu quanh. Anh

đang đói, được trái soài bèn ăn ngấu nghiến. Em thấy vậy chạy về nhà, lén xuống bếp bới một chén cơm nguội, rưới nước cá kho còn lại hồi chiều. Vậy mà anh đã ăn ngon lành.

- Thơ Thơ, nói thật, đó là chén cơm ngon nhất trong đời anh. Sau này ở với ba má nuôi trên Sài Gòn, dù ăn sơn hào hải vị ngon đến đâu anh cũng không thấy ngon bằng chén cơm chan nước cá kho chiều hôm đó. Một chén cơm chan đầy tình nghĩa. Ân tình của Thơ Thơ ban cho anh.

Thơ Thơ ngồi thẳng lên nhìn Khuê, cười một cách thú vị:

- Khuê còn nhớ cái lần hai đứa mình leo lên cây soài gần chùa Phước Lâm Tự không. Hái đầy túi, khi nhảy xuống đất em bị trật chân. Khuê phải cõng em từ đó về đến nhà. Nằm trên chiếc lưng tuy êm ái nhưng đầy mồ hôi, con nhỏ mới tám tuổi đầu đã có ước muốn được anh cõng trên lưng như vậy mãi mãi. Đó có phải là tình yêu không anh? Sau này khi nhớ đến anh, em vẫn tự hỏi.

Khuê cảm động, giọng hơi nghẹn ngào:

- Nếu biết vậy, ngày đó anh không cõng Thơ về nhà mà cõng đi hoài, đi mãi đến chân trời góc biển nào cũng được... Và bây giờ Thơ có còn muốn anh cõng đi mãi... đi hoài... suốt đời nữa hay không?

Thơ Thơ không trả lời ngay, cắn môi cố nén tiếng cười:

- Khuê, anh còn nhớ khi anh cõng em về gần tới nhà thì gặp tụi thằng Lân, thằng Hiền, thằng Tín đang chơi tán u, thấy anh cõng Thơ trên lưng, tụi nó đã nói gì không?

Khuê bồi hồi nhớ lại cảnh tượng một thằng bé đi chân đất cõng đứa con gái trên lưng. Thằng bé mồ hôi mồ kê nhễ nhại. Nó cắn răng bước, vì hai bàn chân đi đất cắn đá xanh đau điếng. Thằng Tín thấy hai đứa thì la lên "*Tụi bây coi vợ chồng thằng Khuê, con Thơ kia!*" và cả ba đứa phá lên cười, lêu lêu chọc quê. Khuê cúi đầu bước thẳng, nhưng Thơ Thơ tức quá òa lên khóc nức nở. Con bé úp mặt lên lưng, nước mắt thấm qua áo cậu bé Khuê nóng hổi. Số là hồi hè, trường có tổ chức văn nghệ cuối năm. Trong hoạt cảnh cho bài hát Vợ Chồng Quê do Khuê trình diễn, cậu bé đã chọn Thơ Thơ đóng vai cô vợ. Tụi thằng Tín tức lắm, có dịp là trêu ghẹo ngay... Chuyện mà Thơ Thơ không biết là ngày hôm sau lỗ mũi thằng Tín bị Khuê cho ăn trầu, vì tội đã làm Thơ Thơ khóc! Chàng dịu dàng nắm hai bàn tay Thơ Thơ đưa lên môi, mắt đắm đuối nhìn vào mắt nàng, nói khe khàng:

- "Vợ chồng thằng Khuê-con Thơ"! Đúng là định mệnh đã se duyên cho chúng mình từ hồi còn bé, chỉ là bắt mình phải lạc nhau một thời gian. Giờ tìm lại được, em nghĩ thế nào hở Thơ Thơ?

Thơ Thơ cười, giọng bốn cọt nhưng đầy hạnh phúc:

- Em còn nghĩ gì nữa khi đã trót mang tiếng là "Vợ thằng Khuê" ngay từ lúc mới lên tám? Chắc là đành chịu mang "danh hiệu" này trọn cuộc đời! Thôi chúng mình vào nhà đi anh. Em bắt đầu thấy lạnh rồi đó.

Khuê kéo Thơ Thơ sát vào mình, ghé tai nàng nói nhỏ, trước khi đặt nụ hôn nồng nàn lên cặp môi đang hé mở:

- Xin tuân lệnh... Vợ thằng Khuê!

Có một ánh sao băng trên nền trời đen thăm thẳm, lấp lánh muôn vạn vì sao đêm. Sương bắt đầu rơi rơi trên cỏ cây hoa lá đang im lìm say ngủ...

Tiểu Thu
Mùa Hạ 2012